

מאת יקרת השבת

יול ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פתיח ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאנוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה'שבת הלוי' זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

קל וחמר ללא קל וללא חמר?!

למוכח, שפונה לומדים שאין מה לקנאות בלל.

הסבלנות של משה רבנו...

וכן הוא בנקמה, שמהסר סבלנותו של האדם, הוא נוקם בהכרח כשהרע לו, ואינו ממתיך בסבלנות שיה' יריב את ריבו. ועמ"י היה להם קצר רוח והסר סבלנות, שנותנה בהם מהקנאה והשנאה שהיתה בשלבים כלפי יוסף שבסבתה ירדו למצרים, ולכן לא שמעו אל משה, ואף למשה היתה סבלנות גדולה כמו שרואים שעור לבנות יתרו, ורעה את צאן יתרו בנאמנות ובסבלנות, והיה מסתובב סביב עמ"י המכים, והיה מנחם אותם ומרים את רוחם, כמ"ש "וירא בסבלתם".

היציאה מהגלות תלויה בלב...

ומשה רבנו עשה ק"ו שבין שלעמ"י יש קצר רוח, ואין להם סבלנות לעבד על מדותיהם ולא לקנאות וכדומה, לכן בודאי שפרעה לא ישמע למשה, ולא יצאו ישראל ממצרים, כי עם כאלו מדות לא ראויים ישראל להנאל ממצרים, שהרי לפי מה שאדם עושה בחייו הדרים, ולפי המתרחש בלבו יש תוצאות בחייו, וכיון שאין סבלנות א"א לצאת ממצרים.

"וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם". ופרשו חז"ל שיה' הוכיח אותו על שאמר לפניו: "למה הרעתה לעם הזה". וצריך להבין, הלא משה רבנו שלא קם כמותו בישראל, ישמעו בכזו מעות?

"וידבר משה לפני ה' לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים". אמרו בפרד"ש: זה אהרן מעשרה קל וחמר שבתורה. וקשה, מה ק"ו הוא זה? הרי כנ"י לא שמעו למשה מספה אחת של קצר רוח ועבודה קשה, ופרעה לא ישמע אליו מסכה אחרת לגמרי, שאינו רוצה להוציא את ישראל מתחת שליטתו?

מה באמת השפיל את עמ"י?

אלא, דהנה כאלו משה רבנו אמר לעמ"י את בשורת הנאווה מאת ה', הם לא שמעו אליו "מקצר רוח ומעבודה קשה". מקצר רוח, שהיה להם מהשעבוד הנורא, 'ומעבודה קשה' - זו תפלה, שישמעו ויעקו לה' עד בלות הצפלה, שמהלחין שלקחו אותם מצרים, ומתפללותיהם המונעות, הרגישו עצמם שפלים ביותר.

הקל וחמר של משה...

ומה עשה משה ק"ו, אם עמ"י לא שומעים אלי מהמת שפלותם, א"כ ק"ו שאני לא יוכל לדבר עם פרעה, כי אני שפל הרבה יותר מהם. כמו שרואים מלכתחלה, בשעה שה' בקש ממנו ללכת לדבר עם פרעה ולהוציא את ישראל ממצרים, הוא לא רצה בשום פנים, ואמר "למה נא ביד תשלח" - כל מי שתשלה, ראוי הוא יותר ממיני ואמר על עצמו, שהוא כבוד פה שאינו יודע לשכנע, וכבוד לשון שלא יודע לדבר, כי הוא היה מוגמגם, עד שהרהר אף ה' בו ויצרף אליו את אהרן אחיו, רק אז הלך.

הנחיה שבו ה' שמחה...

וכשראה משה ידיד ה' בצרתם של ישראל, עמד בתפלה לפני ה', כאדם המתנצח עם חברו, ואמר: "למה הרעתה לעם הזה... והצל לא הצלת את עמך", כי ה' שמח בעבדו ובמנצחיו אותו בכיבוד בתפלותיהם, כמו שאמר: "ח"ל (פסחים קט"ו) "למנצח ממוור לדוד", ופרו למי שנוצחין אותו ושמה.

ועתה נבאר, שפני צדקותו וענותנותו הגדולה של משה, חבבו הקב"ה ביותר ולכן נתגלה אליו בשמו, מה שלא היה אצל האבות הקדושים.

האריך את רוח הרצאה...

"מקצר רוח" פרושו שאדם לא סבל, ומנה הוא בא לכעס וקנאה, שבשרואה שהכרו מצלה יותר ממנו הוא מקנא בו, ולא רואה למרחוק שבהמשך הוא מסגל להצליח יותר ממנו, וכשאדם יש לו סבלנות, הוא לא מקנא, אלא הוא ממתיך עד שרואה בישיבת ה', ועליו לצרף ולראות מה היה לפני עשרות שנים, ולהבין שהיום הכל התהפך

תוכן הגליון

- א. מתיקות הסבלנות.....
- א. מתיקות הניסים - סיפור.....
- ב. מתיקות שיח.....
- ג. מתיקות השינה.....
- ג-ב. מיני מתיקה לילדים.....
- ד. מתיקות משפטי משיח ודוד מלכנו.....
- ד. מדידות הבזונות.....
- ד. מתיקות אותות השבת.....

מתיקות הנסים

החסד שהציל מתאונה קטלנית

לכבוד מערכת גליון מתיקות השבת שלום רב!

ברצוני לספר גם עצום שארע עמי היום, יום חמישי פרשת וארא תשע"ה:

זכיתי ואני אברך כולל. בכל יום אני נצב בפולל בפשעה תשע בבקר ולומד עם חברותא ותיק. היום בני גן השלש, לא הספיק את ההסעה לגן המקום בשכונה קצת רחוקה מביתי, לכן לאחר תפלת שחרית נסעתי עמו באוטובוס לשכונה בה מקום הגן.

בדרך, שוחחתי עם בני אודות חסד ה' שהעיר אותנו בבקר, וספרתי לו שבכל יום ישנם בני אדם שלא זוכים לקום ממטתם, ואנו ברוך ה' קמנו גם היום לחיים מאשרים. 'אמנם' הוספתי לומר לו, 'אכן קמנו ממטנתנו, אבל עלינו לבקש מה' שישמר אותנו בחיים, כי אדם לא יכול לדעת איזה סכנות יכולות לפגש אותו במשך היום, והם עלולות ח"ו להפסיק את חייו, ולכל הפחות להזיק לבריאותו רח"ל.

תוף כדי פה, עשיתי עמו דקה של תפלה אישית, בה הודינו לה' המתיה אותנו ומטיב לנו, ובקשנו שנוצל היום מפל מיני פרענויות.

אחרי שהכנסתי אותו לגן, החברותא שלי התקשר אלי, ושאל מדוע עוד לא הגעתי לפולל? אני מצטער השבתי, פשוט לקחתי את בני לגן שבשכונה פלונית, כשחברי שמע את שם השכונה, הוא אמר לי על אתר: אני בדיוק צריך לקנות בחנות שבשכונה זו מוצר שחשוב לבריאות המשך המעשה בעמוד ד'

וכך יש לפרש את מש"כ: "וירא בסבלתם", שהיה משה עומד ומצפה לראות ולמצא בעם ישראל מדת הסבלנות, כדי שיקבלו את דבריו וינאלו ממצרים.

מה צו משה ואהרן את עמ"י?

ולכן "וידבר ה' אל משה ואל אהרן ואמר אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים, הינו שיה' צוה את משה ואהרן ללמד סבלנות ומדות טובות את בני ישראל, כי רק כך יוכלו לומר לפרעה להוציא את בני ישראל מארץ מצרים.

קרה אוהבו של משה...

ולכן נכתבו כאן ראשי בתי אבות ישראל כמ"ש: "אלה ראשי בית אבתם" וכו', כי משה ואהרן לפדו את בני ישראל להעריך כל שבט את השבט השני, וכיניהם מוצר גם קרה, כמ"ש "וכני קרה אפירי ואלקנה ואביאקה", כי משה ואהרן לפדו את בני ישראל שכל אחד צריך לאהב גם את אויביו ושונאי נפשו, כמו שמשה אוהב גם את קרה אע"פ שמלכתחלה היה בעל מחלוקת ונול את אוצרות יוסף.

עשרת המכות על ישראל...

ה' עונה למשה, "כי ביד חזקה וביד חזקה יגרשם מארצו", כלומר שהיה החזקה והקשה והמכות היו אמורים להתגלע עמ"י ה', כי הרי עמ"י ירדו למצרים בעון ששפכו את דמו של יוסף בלבנת פנים, ושחמו שעיר עזים המבילו את בתנתו בדמו, ועל זה היה ראוי לבל לעמ"י מכת דם, וכן בשאר המכות. כמו שכתוב

רבונו של עולם, זכני ברחמיך למדת הענוה, שבה נשתבח משה רבנו ומכך עשה ק"ו: אם ישראל לא מקבלים מפיו את בשורת הנאולה משפלותם הגדולה שיש להם מקצר רוחם ומעבודתם הקשה, ק"ו אני השפל יותר מכל אדם שלא יתקבלו דברי באוני פריעה.

רחם עלי וזכני למדת הסבלנות, שלא אמעה במה ששמעו ישראל בהיותם במצרים, שקצרה רוחם ולכן לא היו ראויים להנאל. שזה אמר משה שכיין שרוחם קצרה בנדאי לא ישמע אותו פרעה, ולא יוכלו לצאת ממצרים, כי עיי הסר סבלנות האדם מקנא בחברו, כועס ונוקם. ואי אפשר לצאת מהגלות עם מדות רעות. על כן, חנני באריכות אפים, כדי שאהיה בעל מדות טובות, ואזכה לקדש את שמך בעולמך.

אנא ה', רחם עלי ושמרני שלא לשפך דם חברי, ברדיפתו ובהלבנת פנים, חלילה. שעל כך שרדפו השמים את יוסף, שעל זה אמר ראובן: "וגם דמו הנה נדרש", על ששחטו שעיר עיזים וסבלו את בתנתו בדם - נתחייבו לסבל את מכת דם ושאר המכות על עצמם. שעל כן התורה מדגישה בתאור המכות את החסד שעם ישראל לא סבלו את המכות, כי באמת המכות היו צריכות להגיע לישראל, אלא שברחמיך נתת את עשרת המכות על ראש המצרים, כדי ששנוב על ידי ראיתם על חמא השפלת ומכירת יוסף.

אבינו שבשמים, זכנו ברחמיך לקבל שבתות מתוך רב שמחה, ונזכה לישב ביום השבת ולהתבונן בחסדיך הרבים שבעולמך שבראת בששת ימי בראשית. שעל כן נאמר על השבת "אות היא לעלם", משום שהיא אות המעיד על חסדיך הרבים הקימים בכל העולם.

ובכל חסדים אלו יש להתבונן בשבת, ולא בתפלין שהם אות רק על חסד נוף האדם. שעל כן אין מניחין תפלין בשבת, כי זהו ביזיון למלך - שביום מסבתו שבו משבחים אותו על כל טובו ועל חסד בריאת העולם ועמוד אדם וישבחו על חסד יחיד - בריאת האדם.

בשמות רבה (יא ב), עה"פ "הפילתי ביום ההוא את ארץ גשן", מלמד שהיו ישראל ראויין ללקות כזו הפכה ונתן הקב"ה פדיונם המצריים.

מכת בכורות על מכירת הבכור...

וזה שאומר ה': "למען שתי אתתי אלה בקרב", ועי"ו יודעתם כי אני ה', שעמי ידעו שעשרת המכות היו צריכות לבא על עמי. ולכן התורה מדגישה במכת בכורות ובמכות הקדמות לה, שה' הציל את עמי ממכות אלה, שזה מלמדנו שבגזעם

הקמרא בכרות (מה) אומרת שבני מערבא היו מברכים בערב בעת חליצת התפלין 'אקבו לשמור חוקי' משום שסברו שלילה לאו זמן תפלין הוא, ופסק הפור שאין לברך ברכה זו משום דאנן קי"ל לילה זמן תפלין הוא.

מדוע אין מניחים תפלין בלילה?

תבוא לבאר בס"ד את שיטת בני מערבא: הנה הנחת התפלין היא הודאה לח' על העורקים והגידים וכל הגוף שיצרו ה' בהכמה עמוקה גדולה מאד ובעקור על הלב והדם הזורם בו, כמבאר בשו"ע (סי' טז) שבהנחתם יכון לשעבד את לבו לקב"ה, הינו שיכיר שלבו בחסד האל פועם בקרבו.

ותפלין מניחים ביום, וכשמגיע חלילה יש להוריד את התפלין,

המכה הזו היתה צריכה לבוא על עמי ה', כי משום שמכרו את יוסף בכורו של יעקב, היו ראויים שיחרגו בנייהם הבכורים, וקד גם כל המכות.

אלא שה' ברחמנותו נתן את המכות למצרים, כדי שעמי יתעוררו וידעו הפכות שעל ראשי המצרים, לשוב בתשובה על מכירת יוסף. וזה שאומר הנביא (ישעיה יח): "כי אני ה' אלהיך קדוש ישראל מושיעך נתתי כפרך מצרים כול ומכא תהתיך".

מתיקות השינה...

משום שהלילה הוא זמן שינה, כמו שאמר ר' יהודה (ערוכין סה): לא איברא לילה אלא לשינתא, וכשאדם ישן אינו יכול לחשב על חסד ה', וכיון שבעת הנחת התפלין יש להתבונן בחסד ה' שבגופו ובמרוצת הדמים סביב לבו ובכל עורקיו ונדידיו, לכן אין מניחים תפלין בלילה.

התפלין של הלילה...

אבל בעת השינה "בידך אפקיד רחמי", והנשמה נכללת בתפלין של ה', וכביכול התפלין של ה' מנחות על ראשו, כי בשינה ה' מטפל באדם ומכניס בגופו את כל הויטמינים והפגלות, כדי שיהיה בריא חזק. והם שני חקי ה', את היום חקק ה' להנחת תפלין, ואת הלילה לשינה או לתורה ושיירה פדלקמן. וכשם

מתיקות הנביא

© 0543176601

"לא תקם", וגם על "לא תשנא את אחיך בלבבך". ולכן הפקיד ה' את ירמיה "לנתוש ולנתוץ ולהאבד ולהרוס" את ביהמ"ק, וזה כדי "לכנות ולנטוע" ביהמ"ק חדש ומתקן, כי זוהי טובת עמי שביהמ"ק עם הכהנים שאינם הגונים - יהרב, כדי שלא ילמדו את העם מדות רעות. ואז יבנה ביהמ"ק מתקן שבו ילמדו הכהנים את העם דעת ה' של מדות טובות והכרת הטוב לה'.

וזה שראה ירמיה בנבואתו הראשונה 'מקל שקד', שבזה ה' מראה לו שהוא עומד להכות את עמי במקל שיוכל להפך לנחש, שכשם שהנחש יכול לשמש לטובה ויכול לשמש לרעה כך גם המקל הזה שמכה ומחריב את ביהמ"ק, זה לטובה כדי להצמיח מקף ביהמ"ק מתקן עם כהנים הגונים כמו שהמקל מצמיח שקדים ערבים.

ירמיה הנביא ראה בנבואתו 'סיר נפוח', כלומר שהכהנים שהיו באותו הדור לא היו הגונים כדגמת חפני ופנחס בני עלי וכחוניו ושמעני, ולא היו מלמדים את העם דעת דרך הקרבנות שמבשלים בסירה וזה פרוש הנבואה 'סיר נפוח', הינו שכמו שבסיר מתבשל אכל ולא יודעים מה בתוכו, כך הקרבנות של הכהנים היו מתבשלים בלי ללמד את העם דעת של הפרת הטוב לח' על אברי גופנו ודרך התבוננות באברי הקרבנות הללו, ולהפך למדו בני עלי את העם מדות רעות לחטף את האכל והדבר דומה לסיר שמתבשל בו אכל מקלקל, וחוניו ושמעני למדו קנאה ונקמה רח"ל.

שכשחוניו נעשה כה"ג קנא בו שמעי אחיו, ומקנאתו סכן את נפשו, שרצו אחיו הכהנים להרגו, וחוניו מכעסו בנה מזבח לשם ע"ז, וכך עבר על אסור של

המלקמות ולא הוא, לכן העמיד את יואב מעליו שהוא היה מוכיח את דוד ומבזה אותו.

וכמו כן בבית המדרש, העמיד את מפיבשת שהיה מוכיחו, פי רצה דוד להרגיש היטב שאינו פוסק הלכות ככחו ובחכמתו, אלא החכמה היא של ה' לבה, לכן העמיד את מפיבשת שהיה מעליו ושיכילמו, וכן בכהונה שישם את אביתר שיאמר לו דבר ה', אע"פ שהיה עמו" וידע בעצמו את רצון ה', פי רצה להיות שפל ושפלים יהיו מעליו.

בדברים אלה שהם נפק"מ לימי היו של כל יהודי, לקבל בזיונות והשפלות, ולשתק כדוד.

דוד נלחם בכה ה' בלבד!

דוד מלכנו היה גבור חיל יותר משאול, כמו"ש "הכה שאול באלפיו ודוד ברבבתו", פי היה לו פח רוחני מה, שעמו הכה את האויבים, כמו שמשא רבנו הכה את המצרי בשם, ואע"כ לקח את יואב שהיה הרבה פחות גבור מפני והניחו לשר צבאו, משום שרצה להרגיש היטב שרק ה' עושה את

בתוך בית המדרש, וגם הניח לעצמו אויב בחוץ שהוא יואב שר צבאו שלא היה נאמן לו, אלא רצה את כבוד עצמו, ואע"כ דוד לא גרשו אלא הניחו לידו, פי רצה להשפל הרבה.

דוד המלך למעשה...

הנמקרא מספרת את כל זה, פי זה נקרא גדולה שמושה יותר מלמדוה, שכשמתבוננים היחד שמשו יואב ומפיבשת את דוד, לומדים מכך את מזהותו הנפלאות של דוד, היחד היה משפיל עצמו לכבוד ה' ועליו להתבונן

"ויהי דוד לכל דרכו משפיל וה' עמו" (שמואל א יח) הינו שהוד מלכנו למד והשפיל בתורה ע"פ ה', ולא מתוך רצון להגיע למשרה של דין וכהומה, אלא רצונו היה תמיד לעשות רצון בוראו ולעבדו בלבב שלם.

אויב מבית ומחוץ...

ולכן דוד היה שואל את מפיבשת, האם דן יפה (ברכות ד), ובשהיה מכלים את דוד ומותר אותו, דוד היה שמוח מקך פי דוד רצה להשפל ושיטענו עליו שהוא טועה, וזה היה אויב שהניח דוד לעצמו

מתיקות אותה השבת...

המלך ביותר בעיני שריו ועבדיו, כך התפלג הם פתח קצו של ששת הימים, ושבת הוא הכתר הגדול, ואם באים ביום השבת עם הכתר הקטן זהו בוז למלך.

התפלגין של קוז...

כיו"צ מצינו שבשגשג ה' את קוז מוזן עד, שם אות על מצחו, וכשהיה בנז עזן לא היה לו אות, פי בהיותו בנז עזן - איז צדך בשום אות, פי שם פלו אות ה', שהרי בנז עזן פלו אומר כבוד ה', כמו שאנו לא צריכים לאות התפלגין בשבת פי השבת בלה אות, ורק בשגשג משום נצרך לאות כדי להיות מוזן בעולם העשייה, כמו שאנו צריכים לאות התפלגין בששת ימי המעשה.

על כך שבששת ימי המעשה ה' ברא את העולם.

מה ה' ראה בשבת?

וביום הששי פתח: "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד". והתורה פותחת: "וירא אלקים" אע"פ שאין לה עינים, ולא שיה אצלו ראייה נשמית, ללמדנו שעלינו לנהל ביום השבת וראות להתבונן בפלאי ובחכמי ה' הגדולים שבבריאה. א"כ השבת היא לא רק אות, אלא אותות' שהיא יום התבוננות בכל חסדי ה' שבבריאה, כמו"ש בפאורות "היו לאותות ולמועדים".

אמר בפדרש (שמרר ה יח), שהיו בידי ישראל בזמן שעבודם במצרים 'מגלות שהיו משתעשעין בהם משבת לשבת, לומר שהקדוש ברוך הוא גואלן לפי שהיו נחין בשבת, ומגלות אלו קבלו מאבותיהם ואבותיהם מאברהם יצחק ויעקב, שבהם היה פתוח על מצות השבת, ועליו לחקור ולהשפיל הרי דיני ל"ט המלאכות עדין לא נתנו ומה אפוא היה פתוח במגלות אלו?

והנה איתא בנמרא (מגלות טו) בין לר' יוסי הגלילי ובין ר"ע שבת לאו זמן תפלגין הוא, ולר"ע הלמוד הוא משום שהתפלגין הוא אות, כמו"ש 'היה לך לאות על ידך', וכן שהשבת בעצמה היא אות, כמו"ש 'אות היא לעלם', לכן איז להניח בה תפלגין.

התפלגין של קוז...

כיו"צ מצינו שבשגשג ה' את קוז מוזן עד, שם אות על מצחו, וכשהיה בנז עזן לא היה לו אות, פי בהיותו בנז עזן - איז צדך בשום אות, פי שם פלו אות ה', שהרי בנז עזן פלו אומר כבוד ה', כמו שאנו לא צריכים לאות התפלגין בשבת פי השבת בלה אות, ורק בשגשג משום נצרך לאות כדי להיות מוזן בעולם העשייה, כמו שאנו צריכים לאות התפלגין בששת ימי המעשה.

מגלות המאורות...

ומגלות אלו קבלו מאבותינו אברהם יצחק ויעקב, ושם היו פתוחים כל הנפים שה' עשה עם אברהם אבינו בסוד, והנפים שה' הציל את יעקב אבינו מלך, וכל הנפים שנעשו לאבותינו שהם מורי העולם.

ואפשר לפרש, שה' ברא את המאורות הגדולים, שהם הצדיקים שנקראים מאורות, ועל מאורות אלו נכתב במגלות, הינו הנפים שה' עשה לאברהם יצחק ויעקב, וכן כל הקשר של אברהם עם ה', וכן את הבריאה שה' ברא עבור - שהצילו מאור בשמים, וממגלות אלו המחוקות באמונה, רצה פרעה למנוע את ישראל מלהשתעשע בהם.

מה הבזיון בתפלגין בשבת?

ועל השבת נאמר: "אות היא לעלם" הינו שהיא אות תמיד, וגם אפ"ל בדרך הרש, ששבת היא אות על בריאת כל העולם, שבו מלא גם בריאת האדם, ולא בתפלגין שהם אות רק על בריאת האדם, לכן איז להניח בשבת את התפלגין, ואם אדם מניחם בשבת, הרי הוא מבזה את המלך, שביום שבת שבו משפחים אותו על כל הבריאה, אדם זה משפחו על דבר אחד של בריאת האדם בלבד.

הכתר הקטן שבימות השבוע...

והדבר זומה לכן מלך, שבכל יום יושב עם פתח הנאה לו, ועמו מסתובב בארמון המלכה של אביו, וביום הלחתי של אביו - יום גניסא ומלכא המלך מצה לבנו ללא לסעדתו הגדולה עם פתח יותר מכבוד מהכתר שרגיל בו תמיד, פי זהו יום שבו משתבח ומתקלם

אמר בפדרש (שמרר ה יח), שהיו בידי ישראל בזמן שעבודם במצרים 'מגלות שהיו משתעשעין בהם משבת לשבת, לומר שהקדוש ברוך הוא גואלן לפי שהיו נחין בשבת, ומגלות אלו קבלו מאבותיהם ואבותיהם מאברהם יצחק ויעקב, שבהם היה פתוח על מצות השבת, ועליו לחקור ולהשפיל הרי דיני ל"ט המלאכות עדין לא נתנו ומה אפוא היה פתוח במגלות אלו?

לשבת מלך על דבר מועט...

משל למלך שמקסימין אותו עבדיו ביום מסבתו, על עשירותו ואוצרותיו העצומים ועל רוב הפודינות הגדולות שפתחתי, ותוך כדי כך, בא אדם אכה ומשפח את המלך על שיש לו בית אכה הרי אינו אלא מהרף ומגדף ומבזה את המלך.

גדלת השבת:

כך הוא גם בעניננו, שהתפלגין הם אות, שהרי הם אות על החסד שה' מורים את הים בגופנו ומכיה את כל אברינו, ושבת היא אות גדולה יותר, שבה אנו מעידים

הנשימות של בני, ששם זה עולה הרבה יותר זול מהתנויות הסמוכות לביתי. 'אשמוח' הוא אמר, אם תוכל לרכשו לי שם, ולהזדרז להגיע כדי להספיק את החקר שעלינו לסים ללמד השביעי', בשמחה' השבתי.

נכנסתי לחנות, רכשתי לו את המוצר, ומפיון שהשעה כבר נתאחררה, החשתי את צעדי לכיוון האוטובוס, ואז הגעתי לרמזור בכביש ראשי. המתנתי בשבע דקות, והרמזור עדין אדם, עד שעובר ארץ אחד אמר לי, שהרמזור מקלקל ואינו מתחלף לירק.

בלית ברירה, חכיתי שהכביש יהיה פנוי מרכבים, ובשראיתי שכה, התחלתי לעבור בזריזות את הכביש, וכשאני באמצע המעבר חציה, יצא רכב במהירות מהמנהרה

המשך מתיקות הניסים מעמוד א'

הפזבילה בדיוק למייל המקום בו עמדתי פרגע במעבר חציה. נבהלתי מאד, והתחלתי לרוץ... וכבר תכננתי לספוג את המכה מהרכב... למעשה, אינני יודע מה עשה אותו רכב, שבדרך הטבע לא היה שיה שהוא לא יפגע בי. אבל מבבלול דעתי, לא גלמתי את מריצת רגלי, והמשכתי בריצה גם לתוך המעבר חציה הצמוד, ושם ארע לי גם גדול יותר, פי בכביש זה הרכבים היו באמצע נסיעה מהירה... המכוניות צפרו לי בבהלה וחרקו, ובגנסי נסים עברתי את שני מעברי החציה הגדולים לשלום, גם בלי שנוזקו הרכבים שחרקו בגללי...

כל האנשים שעמדו במעבר חציה השני ובתחנת האוטובוס הסמוכה, הסתכלו עלי

בפליאה ובתמהון, וגם אני הסתכלתי כך על עצמי, אלא שבבלבי היתה עוד פליאה גדולה: כמה גדול הוא אבינו שבשמים, שנתן בלבי לשוחח עם בני הרד, ולהתפלל עמו בדרךנו להנצל מפרענויות, וכעת הצילני ה' מפרענות נוראה זו.

וצדקה תציל ממות שבזכות שעסקתי בחסד לקנות לחברותא את המוצר הנזקק לבנו לבריאותו, הצילני ה' שלא יגדעו חיי ח"ו וששאאר בריא ושלם לבני.

אודה ה' מאד בפי ובתוך רבים אהללנו... הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב!

ש. י. מ. ירושלים

הפזבילה בדיוק למייל המקום בו עמדתי פרגע במעבר חציה. נבהלתי מאד, והתחלתי לרוץ... וכבר תכננתי לספוג את המכה מהרכב... למעשה, אינני יודע מה עשה אותו רכב, שבדרך הטבע לא היה שיה שהוא לא יפגע בי. אבל מבבלול דעתי, לא גלמתי את מריצת רגלי, והמשכתי בריצה גם לתוך המעבר חציה הצמוד, ושם ארע לי גם גדול יותר, פי בכביש זה הרכבים היו באמצע נסיעה מהירה... המכוניות צפרו לי בבהלה וחרקו, ובגנסי נסים עברתי את שני מעברי החציה הגדולים לשלום, גם בלי שנוזקו הרכבים שחרקו בגללי...

כל האנשים שעמדו במעבר חציה השני ובתחנת האוטובוס הסמוכה, הסתכלו עלי

הנשימות של בני, ששם זה עולה הרבה יותר זול מהתנויות הסמוכות לביתי. 'אשמוח' הוא אמר, אם תוכל לרכשו לי שם, ולהזדרז להגיע כדי להספיק את החקר שעלינו לסים ללמד השביעי', בשמחה' השבתי.

נכנסתי לחנות, רכשתי לו את המוצר, ומפיון שהשעה כבר נתאחררה, החשתי את צעדי לכיוון האוטובוס, ואז הגעתי לרמזור בכביש ראשי. המתנתי בשבע דקות, והרמזור עדין אדם, עד שעובר ארץ אחד אמר לי, שהרמזור מקלקל ואינו מתחלף לירק.

בלית ברירה, חכיתי שהכביש יהיה פנוי מרכבים, ובשראיתי שכה, התחלתי לעבור בזריזות את הכביש, וכשאני באמצע המעבר חציה, יצא רכב במהירות מהמנהרה